

[Rønhoft]

valget, men som af flere forskellige grunde vel mest af proceduremæssig karakter er havnet her i Folketinget.

Der er mange interesser i dette her, men der er især to hovedinteresser: Der er beskytterens interesser, og der er brugerens interesser. Det er jo ikke noget nyt.

Varigheden på 30 år og op til 50 år for visse planter, nemlig træer og vinstokke, er en lang beskyttelsestid, men det er vel nødvendigt, når man skal tage omkostningerne i forbindelse med udvikling i betragtning.

Overgangsordningerne finder vi også er fornuftige; de er beskrevet som 4-6-årige.

Der er i redegørelsen nævnt lidt om, at der skal etableres en EF-sortsmyndighed. Det er ikke anvist hvor, og der er heller ikke peget på nogen løsning. Regeringen har heller ikke tilkendegivet, om der er nogen løsninger på plageringen af EF's sortsmyndighed.

Jeg forstår af redegørelsen, at Danmark har mulighed for selvstændigt at ratificere UPOV-konventionen, men at ordningen som sådan ikke kan forenes med en EU-ratifikation. Problemet drejer sig om brug af egen avl til udsæd. Det fremgår, når man tager et citat: »Teoretisk set ville man i Danmark kunne opretholde anvendelsen af udsæd af egen avl uden betaling for sorter, der alene er beskyttet nationalt.« Men et andet sted står der, at konventionen fastslår, at der som hovedregel ikke er en ret for landmænd til at anvende udsæd af egen avl, men at der kan fastsættes regler herom i national lovgivning.

Jeg mangler derfor en indstilling, en holdning, en tilkendegivelse af, hvad regeringen egentlig mener, og hvad den agter at gøre.

I Kommissionens oprindelige udkast var brugen af udsæd af egen avl ikke tilladt. Organisationernes holdning er ret logisk: Sortsejerne er jo betænkelige, men kan acceptere det, når blot betalingen er tilstrækkelig. De små brugere mener, at fri anvendelse eller i hvert fald kun med en ringe betaling og kun for de små er det rigtige svar. Gartnerejerne siger ja, men selvfølgelig kun når det drejer sig om landbrug. Og større brugere mener, at ordningen er overflødig, medmindre adgangen er lige både for store og små.

Det var for så vidt det tekniske indhold. Det politiske fremgår faktisk af fru Dorte Bennedssens indlæg, idet det har udgangspunkt i en fo-

respørgselsdebat, der fandt sted den 24. januar 1991.

For mig ser det ud, som om tre af regeringspartierne her har skudt sig selv en smule i foden med vedtagelsen af dagsordenen. Dagsordenen siger nemlig bl.a.: »... – at reglerne om beskyttelse af bioteknologiske opfindelser på planteområdet udformes, så landmænds ret til at så egen høst uden licensbetaling ikke begrænses, og så forædlerne altid kan forædle videre på en genetisk ændret plante mod at betale licens til patenthavere...«.

Det var disse ret restriktive krav, der gjorde, at problemet ikke er løst af den tidligere regering, og at den nuværende regering for så vidt heller ikke har fået problemet løst endnu.

Regeringen handler med et bundet mandat, som den selv har skabt. Sådan er det, når man har ansvaret, og når ansvaret ikke trykker i samme grad i opposition som i regeringsposition.

Men hvor er det, regeringen mangler at få mandatet ændret, og hvem skal regeringen spørge? Proceduremæssigt skal man altså i Folketinget for at få en godkendelse af en justering af en dagsorden, der blev vedtaget af Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre og Kristeligt Folkeparti. Det sidste politiske paradoks er ikke afsløret endnu; jeg vil derfor anbringe mig i iagttagers rolle.

Filt Jensen (V):

Da Vestres ordfører, hr. Niels Anker Kofoed, ikke kan være til stede, skal jeg komme med følgende redegørelse fra hr. Niels Anker Kofoed:

Jeg vil først takke for redegørelsen fra landbrugsministeren om sortsbeskyttelse. Der er egentlig noget interessant principielt i denne redegørelse, fordi redegørelsen omhandler forslaget fra Kommissionen fra 1990. Det har været behandlet både i Landbrugsudvalget og Retsudvalget i Europa-Parlamentet.

Dér traf man den principielle beslutning, at man gik ind for sortsbeskyttelsen efter amerikansk forbillede om patentrettigheder. Disse rettigheder skulle omhandle den forædling, der havde givet resultatet. Dette princip fra industrien vil man nu overføre til planter og dyr, sådan at man kan få patent på samme vis som de øvrige immaterielle rettigheder.